

Na verloop van tijd kwamen Alex en Elly naar mijn kamer en ze waren tevreden, omdat alles zo goed verlopen was.

Vooral Elly was blij, omdat ze daar niet alleen hoefde te zitten, maar dat ik erbij was. Dat was erg prettig voor haar.

Toen heb ik haar verteld dat ik eigenlijk helemaal het steno niet kon. Ik had gewoon zitten kriebelen. We hebben er erg om gelachen. Trouwens, het in steno opnemen was ook eigenlijk niet nodig.

Alex had wat moeite met zijn uren schrijven, wat jammer was, want aan de hand van zijn uren werden de facturen verzonden, en als je weinig uren schrijft, dan worden er weinig facturen verzonden.

Aan het eind van de maand moesten we dan goed nadenken over wat er allemaal gebeurd was en wanneer. Pas daarna konden we de uren schrijven. Het was natuurlijk handiger om dat direct te doen. Alex had het ook druk, schreef details op kleine papiertjes. Die lagen dan op zijn bureau, en af en toe was er natuurlijk ook één weg, wat niet handig was.

Ik heb toen een prikker voor hem gekocht, zodat in elk geval de briefjes niet meer wegraakten. Hij kon ze op het prikkertje doen.

Op gegeven moment was ik bezig met dictaten uitwerken. Alex was naar een zitting. Er stonden ineens drie mannen achter mij. Dat bleek het bestuur te zijn.

Ze kwamen me vragen ervoor te zorgen dat Alex zijn uren zou schrijven, want dat werd toch wel een groot probleem. Toen dacht ik: hoe lossen wij dit op?

Nog meer overnames... en nog groter... en nog zakelijker...
en nog onpersoonlijker... Is dit de vooruitgang?????

In die tijd heb ik advocate Lola leren kennen. Zij werkte voor het andere kantoor, waar een andere structuur heerste dan op ons kantoor. Zij waren meer vrijheid gewend en gingen ook leuk met elkaar om. Ze maakten eigenlijk nergens een probleem van. Ze deden gewoon hun werk, voelden zich niet verheven boven anderen, en hielpen elkaar waar dat kon. Ja, dat ging natuurlijk problemen geven.

Eigenlijk was ons kantoor ook leuker voordat wij allerlei andere kantoren overnamen en fuseerden met een groot accountantskantoor. Het ging uiteindelijk alleen nog maar om uren maken en zoveel mogelijk omzet genereren. Het jammere was dat dit ook voor een deel ten koste ging van de collegialiteit, want iedereen werd concurrent van elkaar, in plaats van collega's. Het vliegen afvangen ging beginnen. Zeker toen de andere kantoren werden overgenomen en er voor de rest daarvoor geen leuke band bestond met de nieuwe collega's.

De advocaten die erbij waren gekomen hadden eerst veel vrijheid, waardoor zij hun werk leuk vonden en graag met de collega's omgingen.

Maar dat veranderde na de overname...

Er was een nieuwe leiding van de sectie. En daardoor kwamen er ook veel problemen. De leiding was niet echt een *people manager*. Hij was ook een haantje. En wat een probleem werd: er was een advocate die slimmer, sneller en beter was dan hij, en dat was Lola. Zij had niet alleen de hoogste omzet van de hele

De feestelijke opening van het nieuwe pand

De opening was in mei of juni. Er was geen nee te koop, er was een band, er waren heerlijke drankjes, heerlijke hapjes en natuurlijk waren alle klanten uitgenodigd. Het was druk en gezellig. Het leukste was dat ik sinds een tijd Rein en Marja weer zag.

Het was alleen voor sommige mensen niet duidelijk wie de directeur was. Ze dachten dat Nyls door zijn rode jasje de spreekstalmeester was van een circus. Daar werden diverse opmerkingen over gemaakt.

Het kantoor zag er geweldig uit, met mooie accessoires op de lage kastjes. Het was wel jammer dat de ordners er liggend in moesten, want voor staand was het kastje te laag.

Helaas was het toen moeilijker om de salarissen samen met het vakantiegeld uit te betalen, want ja, zo'n feestje kost wat, en je moet dan wel keuzes maken, of accessoires of het vakantiegeld betalen.

O ja, wat ook nog was: in de plafonds werden speakers geplaatst. Op de afdelingen waar al het personeel zat hoorde je de hele dag muziek of je nu wilde of niet. Of je je wel of niet kon concentreren, dat deed er niet toe. Je moest ernaar luisteren. Maar in de kamers van de advocaten was geen muziek. Die moesten denken en de rest was daar te dom voor.

Wat ook een beetje jammer was: het waren open ruimtes en er was klimaatbeheersing. Maar aan de zonkant werd het 25 graden en aan de schaduwkant 18, terwijl het systeem was ingeschakeld en wij zelf nergens aan mochten komen, want dan werkte het systeem niet. De ramen mochten ook niet open,